

— Καὶ ὁμῶς εἶναι ἀνάγκη! ἐπιθύρισε.

Καὶ ἤρξατο διευθυνομένη πρὸς τὸν στρατῶνα μετὰ βήματος, ὅπερ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ θαρραλέον. Πλησιάζασα δὲ μετὰ συστολῆς πρὸς τὸν σκοπὸν :

— Καλημέρα σας, κύριε, τῷ εἶπεν. Μοῦ εἶναι ἀρὰ γὰρ ἐπιτετραμμένον νὰ σᾶς ἐρωτήσω κατῖ ;

— Διατὶ ὅχι, σινιόρινα ; λέγετε ἐλεύθερα, ὑπέλαβεν ὁ στρατιώτης θεωρῶν αὐτὴν περιέργως.

— Γνωρίζετε, παρακκλῶ, τὸν λοχαγὸν Βίκτωρα Λάουρη ; ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Ροζίνα μετὰ φωνῆς, ἥτις, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας αὐτῆς, ὅπως τὴν καταστήσῃ σταθεράν, ἔτρεμεν οὐχ ἤττον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω ! εἶναι ὁ λοχαγός μου, ἀπεκρίνατο ὁ στρατιώτης. Τί τὸν θέλετε τὸν λοχαγόν ;

— Ἐδῶ εἶναι τώρα ;

— Καὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι.

— Δηλαδή ; ἐπέμενε ἐρωτῶσα ἡ νεανίς, ἥς ἡ ἀγωνία ἐπετεινέτο ὁλονέν.

— Δηλαδή ὁ λόχος τοῦ καὶ ἡ ὑπηρεσία εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ὁ ἴδιος λείπει.

— Λεῖπει ! πῶς τόσον γρήγορα, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μετετέθη ἐδῶ ;

— Ἔχετε δίκαιον ἡκουσα μάλιστα εἰς τὸ σῶμα νὰ λέγωσιν ὅτι μετετέθη τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ τοῦ, εἶπεν ὁ στρατιώτης, προσπαθὼν νὰ διαγνώσῃ τι ἐπὶ τῆς κεκρυμμένης μορφῆς τῆς νέας, ἥτις τόσον καλὰ ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὸν λοχαγόν τοῦ Βίκτωρα Λάουρη. Ἀλλὰ μόλις ἤλθε, καὶ ἐζήτησεν ἄδειαν.

— Καὶ ποῦ μετέβη ; ὑπέλαβεν ἡ νέα.

— Εἰς τὴν Ρώμην.

— Ἡ Ροζίνα λαβοῦσα τὴν τελευταίαν ταύτην πληροφορίαν, ἠτοιμαζέτο, χαιρετίσασα τὸν στρατιώτην, ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ἐπιστραφεῖσα πάλιν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν.

— Καὶ εἶναι γνωστὸν πότε θὰ ἐπανεέλθῃ, κύριε ; ἠρώτησεν ἀγωνιώσα λίαν προφανῶς.

— Μάλιστα, δεσποινίς ; εἰς ἓνα μῆνα. Ἄν μάλιστα πρέπη νὰ πιστεύσωμεν εἰς φήμην διαδοθεῖσαν εἰς τὸν στρατῶνα, θὰ μᾶς ἔλθῃ διπλοῦς.

Ἡ νεανίς κλονηθεῖσα, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, καὶ βαθὺς στεναγμοὺς ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε σινιόρινα ! ἀνέκραξεν ὁ στρατιώτης, παρατηρῶν περίξ, ὅπως καλὴ συνάδελφόν τινα εἰς βοήθειαν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο κενή, ὁ δὲ στρατιώτης, κομικῶτατος ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ, κρατῶν τὸ ὅπλον διὰ τῆς μιᾶς χειρός, τὴν δ' ἄλλην τείνων πρὸς τὴν νέαν, ὅπως τὴν υποστηρίξῃ.

Εὐτυχῶς ἡ νέα κατάρθρωσε νὰ κυριεύσῃ τῆς συγκινήσεώς τῆς.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κύριε, ἐπέλλισε, δὲν ἔχω τίποτε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς πληροφορίας σας, προσέθηκεν ἀποχαιρετίζουσα τὸν στρατιώτην.

— Δὲν ἦσαν δὲ καὶ τόσον εὐχάριστοι, καθὼς φαίνεται, ὥστε νὰ μὲ εὐχαριστήτε, κοπελλίτσα μου, εἶπεν ὁ στρατιώτης μᾶλ-

λον καθ' ἑαυτὸν ἡ ἀποτενιόμενος πρὸς τὴν νεανίδα. Μωρέ, λοχαγὸν ποῦ τὸν ἔχω ! ἐξηκολούθησε μονολογῶν καὶ ἀναλαβὼν τὸν πρὸ τῆς σκοπιᾶς περίπατόν του. Δὲν ἤλθεν ἀκόμη, καὶ ἔκαμε τοιαύτας κατακτήσεις. Ἄν μείνῃ μερικὸς μῆνας ἐδῶ, ἀλλοίμονον εἰς ταῖς εὐμορφαῖς τῆς Φλωρεντίας . . .

Ἡ Ροζίνα περίλυπος καὶ βαθύτατα ταταραγμένη, ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνίοτε καθ' ὁδὸν ἐκ τῆς ἀποσυντεθειμένης ἐκ τῆς θλίψεως μορφῆς τῆς ἐξηλείφετο πᾶν ἔχνος ὁδύνης, ἣν ἀντικαθίστα ἔκφρασις μίσους καὶ βλέμμα λάμπον ἐξ ὀργῆς.

— Ἄ ! τὸν ἀθλιον ! ἄ ! τὸν ἄτιμον ! ἐπιθυρῶν ἐν ἀγανακτήσει καὶ μὲ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας.

Ἄλλοτε πάλιν ἠσθάνετο τὸ στήθος τῆς περισφιγγόμενον ὡς ὑπὸ ἐφιάλτου, σταγὼν δακρύου ἐταλαντεύετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς, ἐνῶ ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας, στηριζομένη μετὰ προφυλάξεως, ὅπως μὴ ἐννοηθῇ ὑπὸ τῶν διαβατῶν, ἐπὶ τῶν τοίχων.

— ὦ, ὅρκοι, ὅρκοι, ὅρκοι ! ἔλεγε μετὰ συγκινήσεως, τίς σᾶς ἀκούει καὶ ποῦ γράφειται λοιπόν, ἐὰν μὴ ἐν τῇ μεγάλῃ βίβλῳ τοῦ Θεοῦ ! . . .

Οὕτως ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ κλείσασα ἐπιμελῶς τὴν θύραν, ἐρρίφθη πρηνὴς εἰς τὴν κλίνην. Καλύψασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν προσκεφαλαίων, κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν. Ἐκλαίει, προσπαθοῦσα νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ δάκνουσα μετὰ λύσης τὸ προσκεφάλαιον. Τὰ δάκρυά τῆς ἦσαν ἀρὰ γὰρ δάκρυα ἀπελπισμοῦ καὶ λύπης ἡ μίσους καὶ ζηλοτυπίας ! . . .

## I

Δὲν παρήλθε χρόνος πολὺς, καὶ ἀντήχουν βήματα βαρέα ἀνδρικὰ ἐπὶ τῆς κλίμακος πρῶτον καὶ κατόπιν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου ἠνοιγέτο, καὶ ἡ νεανίς ἠκούσε συνομιλίας. Ἐνόησεν ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἐπὶ νῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ νεότερου αὐτοῦ φίλου, τοῦθ' ὅπερ, ἐν τῇ ψυχικῇ καταστάσει διετέλει, δὲν ἤρρεσεν αὐτῇ τοσοῦτον. Ὅπως ποτ' ἀνῆλ, κατέλιπε τὴν κλίνην ἀποφασίσασα νὰ ἐξέλθῃ, ἐὰν ἤθελον τὴν προσκαλέσῃ. Προσεπάθησε νὰ καταστῇ ἡρεμὸς, πρὸς τοῦτο δὲ ἔπλυνε τὸ ἐρυθρὸν ἐκ τῶν δακρύων πρόσωπόν τῆς διὰ δροσεροῦ ὕδατος.

— Μετὰ εἰσθε δεσποινίς ; ἡκουσεν ἐρωτῶντα μετ' οὐ πολὺ τὸν Λουκιανόν.

— Ναί, κύριε Λουκιανέ. Τώρα μόλις ἐπὶ νῆλθον, ἀπεκρίνατο ἡ νεανίς.

— Ἄν ἀγαπάτε, περάσατε ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀμέσως ἐρχομαι.

Ρίψασα δὲ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ὅπως ἴδῃ ἀπαξ ἐτι τὸ πρόσωπον τῆς, καὶ διευθετήσασα τρίχας τινάς, διαφευγούσας ἐκ τῆς ὠρείας καὶ στιλοῦσης κόμης τῆς καὶ τὴν συμπεισθεῖσαν ἐν τῇ κλίνῃ ἐσθῆτα αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λουκιανού, ἐν ᾧ εὕρισκοντο οἱ δύο φίλοι.

Ἡ κόρη βεβαίως θὰ ἐκέκτητο ἰσχυρὰν θέλησιν, διότι οὐδ' ὁ ὀδυρκεστέρος ὀρθαλμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς χαιρίσεως μορφῆς τῆς ἔχνη καὶ τῆς πρὸ τινων λεπτῶν συνταρασσούσης αὐτὴν ψυχικῆς θυέλλης.

Εἰσῆλθε μεδιῶσα μετὰ παιδικῆς ὄντως ἀφελείας. Ἐτεινε τὴν χεῖρα τῷ Λουκιανῷ καὶ ἐχαιρέτισε δι' ἐλαφρῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν Μιχαήλ.

— Ἄ, ἄ ! ἐννοῶ· παρέλειψα νὰ ἐκπληρώσω ἐν καθήκον, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδίων.

Ἰδὼν δὲ τοὺς δύο νέους παρατηροῦντας αὐτὸν μετὰ περιέργιας :

— Τί μὲ παρατηρεῖτε οὕτω ; ἠρώτησε. Δὲν νομίζετε ἀναγκαῖον ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῇ μία σύστασις, ἀφοῦ μάλιστα βλέπω τοιαύτην λεπτότητα τρόπων ; Τί διάβολο ! Φρονῶ ὅτι δικαιούμαι νὰ πράξω τοῦτο. Λοιπόν ! Δεσποινίς Ροζίνα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Μιχαήλ Α . . . καλλίστον φίλον μου. Κύριε Μιχαήλ, ἡ δεσποινίς Ροζίνα . . . ὡς πρὸς τὸ ἐπώνυμον, τὸ μανθάνεις βραδύτερον, προσέθηκε γελῶν.

— Καὶ διὰ τί ὅχι τώρα, κύριε Λουκιανέ ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, μαντεύσασα ὅτι θὰ ἐδείκνυν ἀνωφελῇ δυσπιστίαν πρὸς τοὺς νέους, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὸν Λουκιανόν.

— Μήπως τὸ ἤξεύρω καὶ ἐγώ, φίλη μου ; Δὲν σᾶς ἠρώτησα περὶ τοῦτου, καθὼς γνωρίζετε. Ἄλλως τε δέ, οὐδ' ἦτο ἀνάγκη, φρονῶ, νὰ τὸ μάθωμεν.

— Δὲν εἶναι ὁμῶς ἀνάγκη καὶ νὰ τὸ κρύπτω, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς.

— Τότε περιμένωμεν . . .

— Ροζίνα Δονάτη, κύριοι.

— Λοιπόν, ἀξιότιμοι κύριοι, Μιχαήλ καὶ Λουκιανέ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Ροζίναν Δονάτη, νεανίδα καλλίστην, διακεκριμένην κτλ. κτλ. κτλ., ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανός, γελῶν πάντοτε.

Ἐπεται συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

## ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυῶς. τελῶν]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου **Παύλου Καρέρ**, μετάφρασις **Γ. Κ. Σφήκα** . . . λεπτὰ 50 (55)

**Ὁ Γουαράν** χορο-μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ **Α. Καρόλου Γομέρ**, μετάφρασις **Γ. Κ. Σφήκα** . . . λεπτὰ 50 (55)

**Σαβιέ-δε-Μοντεπέρ** : **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστόρ. δραματικῶν, ἀρτι ἐκδοθὲν δρ. 3 (3.30)

**Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη** : **Τὰ πρῶτα βήματα** . . . Δραχ. 1.50 [1.60]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: **Διηγῆματα**, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγῆματα . . . Δραχ. 1 [1.20]

**Αἰμιλίου Ζολᾶ** : **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . Δραχ. 3 [3.30]

Γεωργίας Σάνδης: **Ἄτων Ἀσώτης**, μετάφρασις **Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση** . . . Δραχ. 1.50 [1.80]

**Αἰμιλίου Ρισβούργ** : **Τὰ δύο Αἰώνια** Δρ. 1.60 [2]  
**Κομήσης Δάκ** : **Ἡ Ὁραία Παρισιανὴ** λπ. 60 [70]  
**Γρηγορίου Δ. Σερμπούλου** : **Τὸ Τριακοσίδραχμον Ἐπαθλον** . . . λπ. 50 [60]